

de SURPRINȘI
DRAGOSTE

Din seria MIRESELE DE PE MUNTELE SPERANȚEI • 1

SURPRINȘI *de* DRAGOSTE

MARY CONNEALY

ORADEA
2022

Originally published in English under the title: *Aiming for Love*

Copyright © 2019 by Mary Connealy

By Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2022 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNELLY, MARY

Surprinși de dragoste / Mary Connealy. - Oradea : Life Publishers, 2022

ISBN 978-606-8915-27-2

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Dedic această carte lui Sabre Sage Burns,
o tânără pe care am întâlnit-o în călătoria mea
pe meleagurile în care se petrece acțiunea romanului.

A avut parte de multe lupte la viața ei,
dar le-a înfruntat pe toate
și a rămas o femeie cu o credință minunată,
un zâmbet generos și o inimă iubitoare.

Tu ai fost inspirația mea, Sage!
Mă bucur din inimă că te-am cunoscut.

OCTOMBRIE 1873

MUNTELE SPERANȚEI

Lângă Bucksnort, în apropiere de vârful Grizzly din Colorado

Josefina Nordegren mergea prin pădure tăcută ca o stafie. Zâmbea, dar își ținea simțirea bine zăgăzuită în suflet. Emoțiile violente se auzeau aproape întotdeauna. Vietățile aveau probabil auzul atât de ascuțit, încât puteau să audă bătăile unei inimi.

Se furișă mai aproape de căprioara care-și alăpta puiul. Dar *a se furișă* nu era tocmai cuvântul potrivit. Punându-și mintea la contribuție, încercă unul mai potrivit. Nu *a se furișă*. Probabil *a pluti*.

A se prelinge se potrivea și mai bine. Sau *a se strecura*.

Amuzată de aceste gânduri, se strecură mai aproape, urmărind să joace un alt joc neînsemnat. Unul la care se pricepea de minune. Nu chiar ca surioara ei, Ilsa, dar se pricepea oricum.

Avea să se apropie tiptil de căprioară, o va plesni peste crupă și o va urmări cum o ia la sănătoasa.

Dar abia după ce se ghiftuia puiul. N-avea niciun sens să îi întrerupă alăptatul.

Adăpostindu-se la numai câțiva metri de sălbăticiunile care habar n-aveau de prezența ei, Jo aștepta în tăcere deplină.

Capul căprioarei zvâcni în sus. Codița albă se avântă și ea. Căprioara se răsuci, grațioasă ca vântul, și o luă la goană direct spre Jo... apoi trecu pe lângă ea, suficient de aproape ca Jo să o plesnească peste crupă. Puiul se poticni, apoi, iute ca glonțul, țâșni după mama lui în pădure, trecând razant pe lângă Jo.

Atunci Jo își permise să zâmbească. Fără rețineră. Fiindcă briza purta cu sine miros de fum.

Foarte slab.

Și mult mai interesant decât o căprioară.

Jo se luă după miros. Mirosul deveni mai puternic. O clipă, invidie căprioara că detectase mirosul mai repede decât fusese ea în stare. Oh, să fii atât de bun! Poate că viețuitoarea chiar auzise fumul. Jo era mânată de ambiția de a observa lumea din jurul ei mai bine decât orice viețuitoare din pădure.

Ar fi știut că vine de la un foc de tabără, chiar dacă nu se aștepta la așa ceva – dar se aștepta. Un foc de tabără mirosea diferit decât dacă pădurea din munții ei ar fi luat foc.

Însă numai și după câteva zile, credea că acești bărbați știu cum să aibă grijă de pădure. Păreau pricepuți și precauți în acțiunile lor.

Cunoscători.

Doar nu-și doreau să dea foc la pădure, după cum nu-și dorea nici ea. Preocuparea lor contribuise la ademenirea ei. Chiar dacă știa că sora ei mai mare, Ursula, ar vrea ca Jo să stea cât mai departe de ei.

Dar Jo se mișca încet prin pădurea tomnatică. Frunzele pluteau deasupra capului ei, mânate de briza răcoroasă ce putea să devină aspră și să aducă zăpezi abundente în orice moment.

Când ajunsese suficient de aproape, își ascunse din nou zâmbetul.

Stătea doar la câțiva metri de foc, invizibilă, ascunsă de pădurea luxuriantă. Își alesese cu grijă hainele. Le croise tocmai pentru un astfel de scop. Petice de pânză ce imitau diferitele nuanțe mohorâte ale țărânei erau cusute pe vesta și pantalonii ei din piele. Își atinse pieptul unde cureaua tolbei se încrucișă cu coarda arcului.

Chiar ea prinsese și tăbăcise pielea căprioarei din care își croise îmbrăcămintea, chiar dacă Ursula se pricepea mai bine la cusut.

Pantalonii erau suficient de strâmți ca să nu se agațe de tufișuri și să nu facă zgomot la fiecare pas. Dar nu prea strâmți – nu voia ca materialul pe care-l cususe cu atâta migală din petice în nuanțele aurii, verzi și cafenii ale pădurii să-i dea în vileag forma picioarelor sau a brațelor.

La ridicarea taberei munceau cu sârguință bărbații. Abia cu patru zile în urmă veniseră pentru prima oară aici.

Jo nu mai văzuse niciun bărbat de când murise bunicul ei, cu mulți ani în urmă.

Acum nu-și putea lua ochii de la ei.

Cu grijă, își scoase tolba de pe umăr și o puse deoparte, lângă arc, ca să nu zgândăre vreo ramură. Dar le ținea la îndemână.

Se furișă mai aproape ca să poată auzi ce vorbeau bărbații. Erau captivanți, și ea îi urmărea avidă. Cum se ocupau de cai. Cum se îngrijeau de vitele lor drăguțe cu coarne lungi cât trei ramuri.

Bărbații se pricepeau la foc și erau rapizi la preparat cafeaua. Ea nu gustase niciodată așa ceva, dar bunica îi povestise cât de mult îi plăcea bunicului cafeaua. Din când în când, le aducea și lor acasă. Apoi, după ce bunica a murit, bunicul își prepara singur cafeaua și povestea despre focurile de tabără... probabil ca acesta din fața ei.

Dar Jo era prea mică pe atunci ca să guste cafeaua. Dumnezeu știa că ea și surorile ei numai cafea nu-și permiteau în situația lor.

Alungă amintirile stârnite de cafea și îi urmări pe bărbați. Abia se abținea să nu iasă la lumină și să vorbească cu ei.

Ispita de a se arăta o îngrozea în același timp. Astfel de bărbați trebuie să-i fi ucis pe părinții lor. Așa ziceau bunicul și bunica adesea.

Lumea de afară le omorâse fiul și pe soția acestuia. Pe mama și tata. Trecuse vreme îndelungată de la moartea lor, fiindcă Jo abia dacă își mai amintea de ei.

Iar acum lumea de afară aproape că-i călcăse pragul.

Oare părinții ei fuseseră la fel de fascinați ca ea? Oare din cauza asta să fi murit? Bărbații păreau tăcuți și liniștiți, dar categoric erau niște ucigași, nu-i așa?

Mai bine pleca pe nesimțite. Dar n-o făcu.

Fiindcă îl aștepta pe bărbatul cel înalt. Și atunci îl zări.

Ea se ridică în picioare și se aplecă în față.

Apoi se retrase. Mișcarea ei putea atrage atenția unei căprioare.

Cum nu mai văzuse bărbați de la moartea bunicului, nu putea ști dacă erau la fel de vigilenți ca un animal sălbatic. Trebuia să fie cu băgare de seamă, în caz că erau.

Își sili trupul să se relaxeze, dar mintea ei fremăta întruna.

Bărbații aveau constituții diferite. Majoritatea uscățivi ca o felie de șuncă.

Jo nu știa decât de bărbați grași sau slabi, fiindcă îi văzuse doar pe aceștia și îi compara cu bunicul ei. Acesta fusese voinic și îi plăcuse să-și plesnească pântecul, să rădă și să spună: „Bărbatul gras e bărbat înstărit.”

Dar bărbatul cel înalt era diferit de restul. El le spunea celorlalți ce să facă.

Auzise că-l strigau Dave. Mai auzise Warden. Și Șefu’.

Când îl vedea, credea că îl cheamă Șefu’ Dave Warden.

Turma de vite, care se apropiase de Jo și surorile ei mai mult decât orice altă turmă vreodată, trebuia să fie a lui. Turma era risipită pe pajiștea deschisă și vastă înconjurată de pădure. Pe aici rătăceau și pășteau doar turme de căprioare și elani, mistreți sălbatici, țapi de munte și berbeci. Nimeni nu mai venise vreodată în această vale desăvârșită cu turme de vite.

Jo și surorile ei aveau câteva vaci, dar acestea pășteau doar în canionul îngust care adăpostea casa lui Jo. Și le tratau aproape ca pe niște animale de companie. Vacile le dădeau lapte și viței, dar Jo nu suporta ideea să le mănânce carnea. Prefera să vâneze, și se pricepea de minune la asta.

Bărbații erau vigilenți chiar și când stăteau, beau cafea și povesteau. Se simțeau în largul lor aici, înconjurați de păduri și vânt, de vite și cai, de focuri de tabără și vânat, dar nu încetau să ciulească urechile, să adulmece aerul și să privească în jur.

Așa se considera și Jo.

Șefu' Dave Warden avea privirea mai ageră decât ceilalți. Vorbea încet, dar când deschidea gura, oamenii îl ascultau. În jurul focului, împărtășeau întâmplări după ce luau cina și se lăsa întunericul. Toți râdeau, dar Șefu' Dave Warden nu era gălăgios. El râdea cu ochii, lucru care-i aducea aminte lui Jo de bunicul ei. Dar când ochii albaștri ai bunicului râdeau, atunci era mai zgomotos. Dar nu Șefu' Dave Warden. El era un bărbat tăcut.

Îi privea cum beau din căni de cositor. Ea și cele două surori ale ei aveau doar două căni. De-a lungul anilor, celelalte căni ruginiseră. Ursula cioplise o cană dintr-un ciot de lemn și era numai bună, dar Jo tânjea să le poată duce acasă surorilor ei o cană de cositor. Ce desfătare ar fi!

O, desigur, Ursula i-ar pune întrebări. Ar fi aprigă și îngrozită. Și Jo oricum n-ar face așa ceva; era furt. Măcar visa. Era poate prima oară în viața ei când se simțea cu adevărat ispitită.

Ursula s-ar supăra oricum, chiar dacă nu apărea din senin nicio cană. Dacă bărbații urmau să stea aici, Ursula trebuia să știe. Cana de cositor ar fi cea mai neînsemnată grijă a lor.

Jo îi urmărea pe bărbați cum pleacă și cum vin.

Erau șapte de toți. Trei mânuau vitele în timp ce trei dormeau. Apoi primii trei veneau și se culcau, în timp ce ceilalți trei îngrijeau de animale. Bărbatul în plus era Șefu' Dave Warden. El ieșea să păzească animalele și în prima tură, și în a doua. Dormea o oră și pleca, apoi revenea, dormea o oră și iar pleca. Era un om neastâmpărat. Un bărbat vigilent. Jo nu știa sigur când pleacă, dar îi urmărise pe toți în cele trei nopți de când erau aici și știa că el pleca un timp.

Jo stătea și aștepta. Surorile ei nu-și făceau griji că nu ajungea acasă. Era ceva normal să hoinărească noaptea prin păduri.

Răbdătoare ca o pumă la pândă, Jo așteptă să plece primii trei bărbați, iar ceilalți trei să se culce. Apoi așteptă să plece și Dave. După ce plecă și el, se furișă spre focul de tabără, pe nesimțite, ca o stafie.

Nu se trezi niciunul. Nici măcar nu tresăriră.

În prima noapte, nu făcuse decât să-i urmărească.

Îi urmărise cum aprind focul cu o singură mișcare magică a mâinii și fusese uluită. Își mai amintea de chibrituri, dar pe ultimul îl folosiseră cu ani în urmă.

Bunicul le învățase să se descurce fără chibrituri, dar pentru ea era aproape un miracol să vadă cum prinde focul viață atât de lesne.

A doua noapte se strecurase în tabără și luase o cutiuță plină cu chibrituri. Le studiasse și voise să le ia cu ea, dar apoi le așezase la loc. Bărbații n-o observaseră în tabăra lor în noaptea aceea, așa că următoarea noapte se avântase printre celelalte obiecte minunate pe care le aveau. Printre ele găsisse o unealtă mică pe care o foloseau ca să facă găuri în piele. Aveau și ele o sulă, cum îi zicea bunicul. Dar să aibă două, câtă treabă puteau face și cât de frumos ar fi!

Acum, a patra noapte, ea se furișase din nou în tabără. Bărbații dormeau, unul dintre ei scoțând un hârșăit din gâtlej care o speriasse în prima noapte, dar acum se obișnuise cu el și se felicita pentru îndrăzneala ei.

Îl auzise pe Șefu' Dave Warden spunând că era ultima lor noapte acolo. Turma se instalase. Acum nu mai trebuiau decât să meargă zilnic, să dea o raită printre ele, să le numere și să verifice dacă apăreau probleme. Mai auzise pe careva dintre ei zicând de construirea unei cabane, dar nu era sigură când, unde și pentru cine.

Ajungând în tabără, Jo luă cana de cositor de lângă ibricul de cafea. Era cana pe care o ținuse Șefu' Dave Warden, din câte văzuse ea. Se înfioră când luă în mână cana care era cu siguranță a lui. Nu se vedea urmă de rugină pe ea. Era atât de tentată să ia o gură de cafea, doar ca să vadă ce gust are.

Un tropot de copite o făcu să tresară. Șefu' Dave Warden zăbovea de obicei mai mult. Mișcându-se mai repede decât de obicei – fără zgomot, dar iute – Jo o zbughi în pădure, se întoarse și se ghemui. Și așteptă.

Trei bărbați sosiră, trei plecară. Niciunul nu era bărbatul la care se așteptase. Se destinsse, urmărind cum se lasă din nou liniștea în tabără. Când începu iar sforăitul, știu că bărbații adormiseră

și zâmbi, pregătită să plece acasă. Se întinse să ia tolba și arcul cu săgeți, când băgă de seamă că încă ținea cana în mâini.

O luase în grabă când sosiseră bărbații. Trebuia s-o pună la loc. Dar oare când se întorcea Șefu' Dave Warden? Oare să îndrăznească să se strecoare în tabără și a doua oară?

Simți o mână grea pe umăr.

– L-am prins.

Șefu' Dave Warden o prinsese.

Jo se răsuci, încercând să scape și să fugă.

Dar strânsoarea lui era ca menghina.

Șase bărbați se înghesuiră în jurul ei în timp ce se lupta să-și recapete libertatea.

N-avea cum să scape. Șefu' Dave Warden avea o strânsoare de parcă știa exact ce să facă.

2

Dave nu mai văzuse niciodată așa ceva. Un copil pe platourile montane. Cine era?

Îl ținea bine pe micul pungaș năvălaș care se zbătea mereu. Dacă furia nu i-ar fi însuflețit strânsoarea infernală, l-ar fi scăpat pe flăcăiaș, și acesta și-ar fi luat tălpășița.

– Ai prins pungașul, șefule?

Jimmy Joe, flecarul. Mereu nerăbdător să spună cu glas tare ce vedea orice om cu doi ochi sănătoși în cap.

– Mda.

Dave avea mâinile ocupate. Un pumn zbură și el își feri capul tocmai la timp ca să nu se aleagă cu un ochi învinețit. Dave începu să târască omulețul spre foc. Voia să se uite bine la el.

– Îl târâm la-nchisoare, șefu'?

Din șase bărbați, numai unul se găsea să trăncănească.

– Hai să vedem ce-avem noi aici.

Dave îi măsură îmbrăcămintea neobișnuită. Nu l-ar fi descoperit niciodată dacă în urmă cu două nopți n-ar fi văzut că cineva mutase cutia cu chibrituri și o lăsase pe jumătate deschisă. Noaptea următoare stătuse la pândă și văzuse silueta subțire furișându-se, studiind tabăra și apoi dispărând. Dar abia îl văzuse. Apariția fantomatică, tăcută ca un pește, îl luase cu friguri.